

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Moniky Javorové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **A-T, s.r.o.**, IČO 17309565
sídlem Rybníčná 40/K, 831 06 Bratislava, Slovenská republika
zastoupeného daňovým poradcem Ing. R.L.,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno-střed

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 17321/13/5000-14201-706012 ze dne 3. července 2013, ve věci daně z příjmů právnických osob

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. 17321/13/5000-14201-706012 ze dne 3. července 2013 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 19 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Ing. R. L., daňového poradce se sídlem D. 616/4, 602 00 B.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce (dříve AT-ENGINEERING spol. s r. o.) se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 17321/13/5000-14201-706012 ze dne 3. července 2013, jímž byl k odvolání žalobce pouze co do bankovního spojení změněn a v ostatním potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Hlučíně č. j. 71634/11/385970802439 ze dne 29. 8. 2011. Tímto rozhodnutím byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2008 ve výši 1 260 000 Kč a penále z doměřené daně ve výši 252 000 Kč. Důvodem doměření daně bylo neuznání nákladu na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů představovaného nákladem uplatněným na základě faktury č. 52008067 ze dne 23. 12. 2008, jímž fakturoval slovenský zřizovatel (žalobce) české organizační složce (nyní zrušené) technickou přípravu na zakázkách za rok 2008 ve výši 5 999 683,51 Kč.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nesprávně považuje spornou fakturu za vnitropodnikovou fakturaci. Odkázal Smlouvu na mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o zamezení dvojímu zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku ze dne 26. 3. 2002, publ. pod č. 100/2003 Sb. m. s. (dále jen „SZDZ“) a uvedl, že sporná faktura nepředstavovala vnitropodnikovou fakturaci (vnitropodnikový přesun nákladů) dle čl. 7 odst. 3 SZDZ, nýbrž o poskytnutí služby, jež měla být posouzena dle čl. 7 odst. 2 SZDZ. Fakturovaná cena odpovídá ceně, jakou slovenský zřizovatel poskytuje svým klientům. Dále žalobce namítal, že žalovaný neměl ve věci meritorně rozhodnout, ale vyčkat na výsledek procedury řešení případů dohodou dle čl. 24 SZDZ mezi Ministerstvem financí Slovenské republiky a příslušným českým orgánem, kdy již ze sdělení Ministerstva financí Slovenské republiky ze dne 19. 7. 2013 vyplývá, že ministerstvo je toho názoru, že ke dvojímu zdanění v rozporu se SZDZ došlo. Žalobce dále napadl výzvy Finančního úřadu v Hlučíně, které nestanovily konkrétně, jakým způsobem jim má daňový subjekt vyhovět, a neuváděly ani dostatečně určité pochybnosti o předložených důkazech. Rovněž žalobce namítal, že nelze souhlasit se závěrem Finančního úřadu v Hlučíně, že předložené tabulky jsou irelevantní, neboť tyto dokumentovaly, že zdanění organizační složky v Česku bude horší než zdanění zřizovatele na Slovensku, a to v rozporu s čl. 23 odst. 3 SZDZ. Žalobce též namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil informace od zahraniční daňové správy, resp. je nehodnotil vůbec s tím, že uzavřel, že zahraniční daňová správa nezjistila, za jaké uskutečnitelné plnění byla zřizovatelem uvedená částka fakturována a co přesně zahrnuje pojem „technická příprava“, ačkoli její zpráva podrobně popisuje tvorbu vnitropodnikové ceny za poskytnuté služby. Žalobce brojil rovněž proti postupu Finančního úřadu v Hlučíně a žalovaného, kteří odmítli jako důkaz všechny doklady zřizovatele s odůvodněním, že český správce daně má pouze pravomoc, která se dotýká daňových subjektů, jejichž příjmy budou zdaňovány v České republice. Smyslem předložených dokladů bylo prokázat oprávněnost sporné fakturace a uplatnění nákladů dle této faktury. Odmítl-li žalovaný bez řádného důvodu nabízené důkazy, nemůže založit své rozhodnutí na neunesení důkazního břemene žalobcem.
3. Podáními ze dne 25. 4. 2015 a 25. 7. 2015 žalobce předložil dokumentaci slovenských finančních orgánů, a to protokol o daňové kontrole Daňového úřadu Bratislava ze dne 25. 6. 2014 a informaci Ministerstva financí Slovenské republiky ze dne 6. 7. 2015 o

prověřených skutečnostech pro postup dle čl. 24 SZDZ, včetně připojené informace Daňového úřadu Bratislava ze dne 11. 2. 2015.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s touto nesouhlasí. K námitce, že sporná fakturace měla být posouzena jako úhrada služby a nikoli jako vnitropodniková fakturace nákladů na stálou provozovnu vzniklé jejímu zřizovateli, žalovaný uvedl, že tuto pokládá za irelevantní. Podotknul, že zřizovatel se věnoval činnosti výrobní, zatímco jeho zahraniční stálé provozovny činnosti obchodní. Zřizovatel a jeho provozovny tvoří jednu účetní jednotku, proto jakákoli fakturace mezi nimi je vždy vnitropodnikovým přesunem nákladů. Poukázal na to, že způsob tvorby

vnitropodnikové ceny byl pouze obecně vymezen a nebyly předloženy konkrétní vlastní náklady, které zřizovatel přiřadil organizační složce v souvislosti s jejími realizovanými zakázkami; zdůraznil z napadeného rozhodnutí, že některé náklady, které je třeba vynaložit na technickou přípravu zakázek, není možné exaktně rozdělit na jednotlivé zakázky; bylo by k nim možno dospět jen za použití statistické metody se zohledněním realizovaných zakázek z předcházejícího hospodářského období. K námitce, že žalovaný nevyčkal na proces řešení případu dohodou, sdělil, že dopis Ministerstva financí Slovenské republiky byl doručen Generálnímu finančnímu ředitelství 26. 7. 2013, tedy poté, co bylo napadené rozhodnutí vydáno. K namítané vadnosti výzev správce uvedl, že tato námitka je vznášena v žalobě nově a nadto je i nedůvodná, neboť tyto výzvy byly konkrétní a adresně reagovaly na podání žalobce.

5. Krajský soud v Ostravě rozsudkem č. j. 22 Af 111/2013 – 71 ze dne 28. dubna 2016 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Krajský soud v tomto rozsudku orgánům finanční správy ČR vytknul nesprávné zaměření a neúplnost dokazování. Předmětná fakturace se dle soudu netýkala výloh zřizovatele na činnost jeho stálé provozovny, nýbrž se týkala stanovení zisku této provozovny z její ekonomické činnosti. Fakturovaná služba měla totiž takový charakter, že mohla být organizační složkou poptána od jakéhokoli obchodního partnera pro naplnění jejího podnikatelského záměru. Nevyplývala z organizační provázanosti s jejím zřizovatelem. Soud uvedl: *„Pro projednávanou věc je tak zásadní z hlediska zkoumané cenotvorby za poskytnutá sporná plnění (technické přípravy) to, zda fakturovaná částka odpovídá ceně obvyklé mezi nezávislými subjekty na předmětném trhu. Jako důkaz pro skutkové zjištění potřebné pro odpověď na tuto otázku se pak nabízí žalobcem předkládané veškeré účetní doklady, z nichž lze zjistit porovnání cen uplatňovaných vůči organizačním složkám a na zřizovateli nezávislým obchodním partnerům. Odmítnutí těchto důkazních prostředků s tím, nemají vztah k daňové povinnosti na území ČR, je proto nesprávné.“*
7. Ke kasační stížnosti žalovaného byl rozsudek Krajského soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Afs 147/2016-45 ze dne 5. října 2016.
8. Nejvyšší správní soud Krajskému soudu vytknul, že neuvedl žádné úvahy, ze kterých by bylo zřejmé, jaký myšlenkový proces jej dovedl ke konstatování, že právě posouzení vztahu fakturované částky a ceny obvyklé mezi nezávislými subjekty je pro rozhodnutí věci stěžejní. Krajský soud měl své úvahy vést tak, aby v první řadě bylo posouzeno, zda sporné náklady, jejichž daňovou účinnost se podle stěžovatele žalobci nepodařilo prokázat, byly náklady daňově účinnými. Nejvyšší správní soud nevyloučil možnost správnosti

závěrů krajského soudu, to však jen za předpokladu, že náklady organizační složky (odpovídající výši ceny fakturované za poskytnutá plnění) byly daňově účinnými náklady; v opačném případě, jednalo-li by se o daňově neúčinné náklady, by k aplikaci čl. 7 odst. 2 SZDZ a § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), vůbec nemohlo dojít.

9. Žalobce podáním ze dne 26. 12. 2017 doplnil žalobu. Uvedl, že vytýkal-li žalovaný žalobci neprokázání nákladů dle faktury č. 85008067 v částce 5 999 683,51 Kč, protože zřizovatel technické služby na jednotlivé zakázky již v průběhu roku fakturoval organizační složce, pak ze zjištění slovenské daňové správy vyplývá, co zahrnuje pojem technická příprava, a tato dospěla k jednoznačnému závěru, že princip nezávislého vztahu je dodržen tehdy, když je do nákladů provozovny sporná faktura zahrnuta.
10. U jednání dne 24. 1. 2017, jehož se žalobce neúčastnil, setrval žalovaný na svých stanoviscích.
11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Ze spisového materiálu soud zjistil, že žalobce podnikal od roku 1995 v České republice prostřednictvím organizační složky se sídlem v Ludgeřovicích, tato jeho stálá provozovna ukončila činnost ke dni 31. 3. 2012. Finanční úřad v Hlučíně zahájil u této organizační složky daňovou kontrolu dne 3. 12. 2009. Správce daně zpochybnil správnost přiřazení nákladů, spočívajících v úhradě výše uvedené sporné vnitropodnikové faktury č. 52008067 ze dne 23. 12. 2008. Vyzval žalobce k prokázání výše částek fakturovaných zřizovatelem. Žalobce reagoval podáním ze dne 17. 3. 2010, v němž popsal způsob stanovení vnitropodnikové ceny. V návaznosti na toto podání vydal správce daně novou výzvu, na níž žalobce reagoval popisem výpočtu procenta režijních nákladů pro výpočet rozpracovanosti. V následující výzvě správce daně tento výpočet rozporoval. Další podání žalobce pochybnosti správce daně nerozptýlilo, reagoval na něj výzvou k prokázání, že fakturované výdaje sloužily k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, kdy uvedl, že mzdové a režijní náklady jsou uváděny jak samostatně, tak i v rámci koeficientu pro kalkulaci nákladů. Žalobce se v posledním podání ze dne 15. 12. 2010 vyjádřil mj. k tomu, co zahrnuje technická příprava. Správce daně následně vyloučil spornou fakturovanou částku ve výši 5 999 683,51 Kč z výdajů ovlivňujících základ daně. Podstata odůvodnění jeho kroku spočívá v tom, že technická příprava byla již fakturována v ceně jednotlivých zakázek v rámci koeficientu výpočtu vnitropodnikové ceny, a nelze ji proto fakturovat opětovně. Se svými závěry seznámil žalobce ve zprávě o daňové kontrole dne 3. 5. 2011. Dne 29. 8. 2011 doměřil daň prvostupňovým rozhodnutím. Žalobce proti němu podal 7. 10. 2011 odvolání. V odvolacím řízení zdůrazňoval, že daňové orgány mají ve věci zjišťovat, zda jsou vnitropodnikové faktury vystavené v souladu se SZDZ, tj. v cenách obvyklých. V rámci odvolacího řízení bylo provedeno mezinárodní dožádání, jehož účelem bylo zjištění možné duplicity fakturování služeb uvedených ve sporné faktuře. Pro přetrvávající absenci doložení konkrétních nákladů, které byly předmětem fakturace, bylo napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a odvolání žalobce zamítnuto.
13. Z listin, jejichž původci jsou orgány slovenské daňové správy (protokol Daňového úřadu Bratislava č. 9103404/5/3063854/2014 ze dne 25. 6. 2014, zápis Daňového úřadu Bratislava

č. 9101402/5/3004553/2012 ze dne 30. 10. 2012, informace Ministerstva financí Slovenské republiky č. MF/016995/2015-724 ze dne 6. 7. 2015, včetně přílohy), soud zjistil, že Daňový úřad v Bratislavě provedl dne 30. 10. 2012 u žalobce místní šetření a dne 9. 9. 2013 u něj zahájil daňovou kontrolu. Úřad zjistil, že česká organizační složka neměla vybavení na výrobu technologických zařízení, a proto je objednávala u mateřské společnosti, popř. i u externích dodavatelů. Žádou zakázku na dodávku technologického zařízení česká stálá provozovna neuskutečnila samostatně (bez mateřské společnosti). Úlohou české organizační složky bylo vyhledávání zákazníků v České republice a komunikace s nimi, tedy činnost obchodního zástupce. Část interních výkonů byla mezi mateřskou společností a českou organizační složkou interně fakturována průběžně, nezahrnovala však náklady na přímé mzdy, ostatní přímé náklady, výrobní režii a správní režii mateřské společnosti a ani přiměřený zisk mateřské společnosti; v některých případech dokonce ani přímo přiřaditelné náklady k příslušnému číslu zakázky (výrobní materiál, cestovné montérů apod.) Za této situace by bez uznání sporné faktury byly na Slovensku vynaloženy náklady bez výnosů a v České republice by byly zase jen výnosy bez vynaložených nákladů. Slovenský správce daně následně vypočetl rentabilitu provozních nákladů v souladu s principem nezávislého vztahu. Bez sporné faktury by byla rentabilita mateřské společnosti záporná, a to v hodnotě -0,94. Správce daně uzavřel, že princip nezávislého vztahu je dodržen jen tehdy, je-li do nákladů stálé provozovny v České republice zahrnutá sporná faktura. Z kontrolních zjištění dle slovenského Ministerstva financí vyplývá, že sporná faktura byla vnitřní vyrovnávací platbou, která měla primárně za úkol vyrovnat základy daní ve vztahu ke společným projektům mateřské společnosti a české organizační složky. Orgány slovenské daňové správy porovnály podíl obchodních přírůžek žalobce a nezávislých distributorů (obchodních zástupců) a

i z tohoto pohledu dopěly k závěru o zachování principu nezávislého vztahu při akceptaci sporné faktury.

14. Podle § 24 odst. 1 věty první ZDP se výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.
15. Podle § 37 věty první ZDP se ustanovení tohoto zákona se použije, jen pokud mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, nestanoví jinak.
16. Podle čl. 7 odst. 2 SZDZ, jestliže podnik jednoho smluvního státu vykonává svoji činnost v druhém smluvním státě prostřednictvím stálé provozovny, která je tam umístěna, přisuzují se, s výhradou ustanovení odstavce 3, v každém smluvním státě této stálé provozovně zisky, které by byla mohla docílit, kdyby byla jako samostatný podnik vykonávala stejné nebo obdobné činnosti za stejných nebo obdobných podmínek a byla zcela nezávislá ve styku s podnikem, jehož je stálou provozovnou.
17. Podle čl. 7 odst. 3 SZDZ se při stanovení zisků stálé provozovny povoluje odečíst náklady vynaložené pro účely stálé provozovny, včetně výloh vedení a všeobecných správních výloh takto vynaložených, ať vznikly ve státě, v němž je stálá provozovna umístěna, či jinde.
18. Podle čl. 24 odst. 1 a 2 SZDZ, jestliže se osoba domnívá, že opatření jednoho nebo obou smluvních států vedou nebo povedou u ní ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními

této smlouvy, může, bez ohledu na opravné prostředky, které poskytují vnitrostátní právní předpisy těchto států, předložit svůj případ příslušnému úřadu smluvního státu, jehož je rezidentem, nebo pokud její případ spadá pod článek 23 odst. 1, příslušnému úřadu smluvního státu, jehož je státním příslušníkem. Případ musí být předložen do tří let od prvního oznámení opatření vedoucího ke zdanění, které není v souladu s ustanoveními této smlouvy. Jestliže bude příslušný úřad považovat námitku za oprávněnou a nebude-li sám schopen najít uspokojivé řešení, bude se snažit, aby případ vyřešil vzájemnou dohodou s příslušným úřadem druhého smluvního státu tak, aby se vyloučilo zdanění, které není v souladu s touto smlouvou.

19. Pokud žalobce vytýkal žalovanému, že nevyčkal na výsledek řešení jeho případu dohodou ve smyslu čl. 24 SZDZ, pak soud nemá za to, že by takovou povinnost žalovaný měl, a to zvláště za situace, kdy v okamžiku rozhodování žalovaného slovenská strana dosud oficiálně českou stranu k řešení nevyzvala, jak správně podotknul žalovaný. Nadto, i kdyby tomu tak bylo, zdůrazňuje soud, že dle dikce citovaného článku lze postup řešení případu dohodu využít nezávisle na opravných prostředcích a daňový řád ani nepočítá s tímto postupem jako důvodem k přerušení řízení.
20. Pokud se týče zásadního argumentu žalovaného, že žalobce neprokázal daňovou účinnost nákladů fakturovaných spornou fakturou č. 52008067 ze dne 23. 12. 2008, pak soud má zato, že tento argument neobstojí. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že průběžná fakturace nákladů nezahrnovala všechny náklady na výrobu technologických celků, zajišťovaných mateřskou společností. Spornou fakturou byly fakticky „dofakturovány“ náklady na technickou přípravu jednotlivých dodávek technologických celků, uskutečněných v průběhu roku 2008. To plyne i z jejího samotného textu, kde jsou rozepsány ceny „dofakturované“ technické přípravy k jednotlivým patnácti dodávkám. Uváděl-li žalovaný, že již v průběžných fakturách byly obsaženy náklady na technickou přípravu, a proto je nedůvodné fakturovat je spornou fakturou, pak se fakticky jedná o spor o prokázání výše ceny technické přípravy, nikoli o její substanciální daňovou uznatelnost. Z povahy podnikání žalobce a jím dodávaných technologických celků vyplývá, že k jejich přípravě bylo zapotřebí technického zabezpečení, jež dle provedeného dokazování zajišťovala své stálé provozovně v České republice mateřská společnost na Slovensku. V řízení nebylo nikterak zpochybněno, že by technologické celky nebyly reálně

dodány a že technická příprava, jak byla popsána slovenskými daňovými orgány, zahrnující výrobu a montáž uvedených technologických celků, nebyla ze strany mateřské společnosti poskytnuta. Náklady na výrobu, montáž a přiměřený zisk dodavatele technologických celků, prodávaných českou organizační složkou, tak jednoznačně naplňují definiční znaky § 24 odst. 1 ZDP; nespadají ani mezi některou z výluk z daňové uznatelnosti, jak jsou stanoveny v § 25 ZDP.

21. Otázku, zda žalobcem uplatněnou výši nákladů na technickou přípravu dodávaných technologických celků, je možno uznat, je nutno zodpovědět ve světle čl. 7 odst. 2 SZDZ. Předmětná fakturace se totiž netýká výloh zřizovatele na činnost jeho stálé provozovny, nýbrž se týká stanovení zisku této provozovny z její ekonomické činnosti. Fakturovaná služba měla totiž takový charakter, že mohla být organizační složkou poptána od

jakéhokoli obchodního partnera pro naplnění jejího podnikatelského záměru. Nevyplývala z organizační provázanosti s jejím zřizovatelem.

22. Jako vodítko při výkladu smluv o zamezení dvojího zdanění mezi členskými státy Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD), mezi něž patří ČR od roku 1995 (srov. sdělení č. 266/1998 Sb.) a Slovensko od roku 2000, slouží správním soudům komentáře a modelové smlouvy OECD (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Afs 52/2015-29 ze dne 27. 5. 2015, publ. pod č. 3262/2015 Sb. r. NSS).
23. Ustanovení čl. 7 odst. 2 SZDZ představuje standardní zakotvení tzv. principu tržního odstupu (*arm's length*), jak je normován ve vzorové smlouvě OECD o zamezení dvojímu zdanění. V souladu s tímto principem se stálá provozovna ve styku se zřizovatelem (centrálou) fiktivně pokládá za samostatný podnik vykonávající tytéž nebo podobné funkce jako stálá provozovna (*separate entity approach*). Žalovaný sice správně tvrdí, že z hlediska práva je zřizovatel a jeho organizační složka jedna a tatáž právní entita, nicméně právě smlouvou konstruovaná fikce ukládá orgánům finanční správy od této skutečnosti odhlédnout a hodnotit hospodářskou aktivitu mezi zřizovatelem a jeho zahraniční organizační složkou jako vztah mezi oddělenými subjekty. Pro projednávanou věc je tak zásadní z hlediska zkoumané cenotvorby za poskytnutá sporná plnění (technické přípravy) to, zda fakturovaná částka odpovídá ceně obvyklé mezi nezávislými subjekty na předmětném trhu.
24. Požadoval-li krajský soud v prvním rozsudku po žalovaném, aby doplnil dokazování, není toho nyní již třeba, neboť skutečnosti, které měly být tímto dokazování doplněny, jsou dostatečně osvětleny spisovým materiálem slovenské daňové správy, kterou soud sám doplnil provedené dokazování. Slovenské daňové orgány provedly porovnání transakcí mezi mateřskou společností a jejími organizačními složkami (stálými provozovnami) na straně jedné a mezi žalobcem a třetími osobami na straně druhé, a dospěly k výše uvedenému závěru, že sporná faktura byla vnitřní vyrovnávací platbou, která umožnila dosáhnout takového základu daně, jakého by dosáhly dva samostatné podniky vykonávající shodné nebo podobné činnosti za shodných či obdobných podmínek. V podrobnostech soud pro stručnost odkazuje na materiály slovenské daňové správy, jejichž obsah je shrnut výše.
25. Soud podotýká, že není na překážku, že listiny slovenské daňové správy, jimiž bylo doplněno dokazování, byly vydány až poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí. Ony totiž jen osvědčují skutkový stav, který tu ke dni vydání napadeného rozhodnutí objektivně byl. To, co zjistily slovenské daňové orgány, by mohly zjistit i české, kdyby nebyly odmítly návrh na dokazování veškerým účetnictvím žalobce.
26. Protože ve sporné faktuře šlo o vyfakturování podílu zakázek žalobce realizovaných prostřednictvím české organizační složky, lze zjistit důvodnost výše uplatněného nákladu tak, že se porovná vnitropodniková cena jednotlivých zakázek, navýšená o jednorázovou fakturaci technické přípravy (ta dle statistické kalkulace žalobce činí 33,92% prodejní ceny),
s cenami

obvyklými, tedy cenami pro samostatné obchodní subjekty, které jsou ve srovnatelném postavení jako česká provozovna, která se obchodní (a nikoli výrobní) činnosti věnovala. Ze zjištění slovenské daňové správy tato důvodnost jednoznačně vyplynula.

27. Vzhledem k výše uvedenému soud uzavírá, že žalovaný a správce daně nesprávně z daňově uznatelných nákladů vyloučili spornou fakturu a doměřili daň.
28. Proto bylo napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušeno a věc vrácena žalobci k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný výše uvedeným právním názorem soudu ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 vázán.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.
30. Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, odměna zástupce za čtyři úkony právní služby – a to převzetí věci, sepsí žaloby, sepsí vyjádření ke kasační stížnosti a sepsí doplnění žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč, ve čtyřech režijních paušálech po 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a 21% DPH ve výši 2 856 Kč.
31. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám daňového poradce, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** kasační stížnost přípustná. To **neplatí**, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 24. ledna 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu